

ת"פ 31237/07/18 - מדינת ישראל נגד עלאא אלפספוס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 31237-07-18 מדינת ישראל נ' אלפספוס(עציר)

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

נ ג ד

הנאשם: עלאא אלפספוס, תושב איו"ש 410965958

בשם המאשימה: עו"ד יובל שלום

בשם הנאשם: עו"ד שפיק דרבאשי

גזר דין

בדיון מיום 12.7.18 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, בכך שבאותו היום שהה באתר בניה בעיר לוד ללא אישור שהיה כדין.

ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך חודשיים וענישה נלווית, תוך מתן משקל לחומרה להרשעתו של הנאשם בשנת 2007 בעבירה בטחונות. לשם השוואה הפנה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ג 10140-07-18 מדינת ישראל נ' נגאר (10.7.18, טרם פורסם) (להלן: עניין נגאר).

ב"כ הנאשם ביקש לאבחן את עניין נגאר מעניינו של הנאשם, הן באשר לחומרת העבירה הבטחונית בשני המקרים, ובמיוחד באשר לפרק הזמן שחלף מאז ההרשעה בעבירה בטחונות: בעניינו של נגאר מדובר בהרשעה משנת 2012, ואילו במקרה דנן מדובר בהרשעה משנת 2007. מכאן, ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש כפי שנקבע ברע"פ 3677/13 אלהרוש ואח' נ' מדינת ישראל (9.12.14) (להלן: הלכת אלהרוש), ולהסתפק במאסר בפועל כתקופת מעצרו של הנאשם, שלצדו ענישה צופה פני עתיד.

1. את מתחם העונש ההולם יש לקבוע בהתחשב בערכים המוגנים בחוק, במידת הפגיעה בהם ולאור נסיבות הקשורות לביצוע העבירה. כניסה לישראל בניגוד לחוק פוגעת בזכות המדינה לבחון הבאים בשעריה ולהציב תנאים לכניסתם.

מתחם העונש ההולם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק נקבע בהלכת אלהרוש, בין מאסר מותנה ללא קנס לבין מאסר בפועל למשך 5 חודשים (כולל רכיב התנאי) וקנס בסך 2,000 ₪. אמנם, מתחם הענישה בהלכת אלהרוש נקבע, בין השאר, תוך התייחסות להיעדר עבר פלילי. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך ששאלת קיומו של עבר פלילי רלוונטית בשלב קביעת העונש בתוך מתחם הענישה. ברי, כי בית המשפט כפוף להלכות שיוצאות מפתחו של בית המשפט העליון, ולפיכך אינני מהרהר אחר ההכרעה בעניין זה. בצד זאת, בהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם כפי שיובא להלן, ותוך שנתתי דעתי למדיניות הענישה הנהוגה ולכך שמדובר בכניסה לישראל ללא עבירות נלוות, מצאתי לאמץ את המתחם שנקבע בהלכת אלהרוש.

2. בקביעת העונש המתאים לנאשם נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לגילו ולעברו הפלילי.

לחובת הנאשם הרשעה משנת 2007 מבית המשפט הצבאי יהודה בעבירות החזקת חפץ מבעיר וסחר בציד מלחמתי, בגין נדון למאסר בפועל למשך 18 חודשים ולעונשים נלווים. גיליון רישום פלילי צורף כמוצג ע/1 במהלך ישיבת הטיעונים לעונש, ולאחר הדיון הוגש גזר הדין מבית המשפט הצבאי, אשר מסומן כמוצג ע/2. קיים שוני בין גיליון הרישום הפלילי לבין גזר הדין בנוגע לעבירות בהן הורשע הנאשם (בגיליון במקום סחר בציד מלחמתי נכתב אימון צבאי בלא היתר), ומצאתי להתייחס לגזר הדין ע/2.

3. לנאשם אין הרשעות קודמות בעבירות כניסה לישראל שלא כדין, או בעבירות דומות מבית המשפט הצבאי (כגון הפרת הכרזת שטח סגור), מה שמלמד על כך שאין מדובר ב"שור מועד" בעבירות מסוג זה. השאלה, אם כך, מהו המשקל שיש ליתן להרשעתו בעבירה בטחונית בגינה ריצה עונש מאסר לתקופה בלתי מבוטלת. כאמור, המאשימה הפנתה לעניין נגאר, ואילו הסנגור ביקש לאבחן בינו לבין עניינו של הנאשם.

4. בחינת גזרי הדין של הערכאה הדיונית (בתי משפט השלום) בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק (עם ובלי עבירות נלוות) כשלחובת הנאשם הרשעות בעבירות בטחוניות, העלתה מנעד שנע בין מאסר מותנה בלבד, לבין עונש מאסר בפועל למשך מספר חודשים, באופן שהקשה לקבוע "רמת ענישה נהגת". לפיכך, מצאתי לבחון פסקי דין מנחים שניתנו במהלך השנה האחרונה על ידי ערכאת הערעור "הקרובה", בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, כמפורט להלן:

א. עפ"ג 43600-09-17 מדינת ישראל נ' מופלח (19.9.17): דובר במשיב שלחובתו הרשעה בעבירה בטחונית משנת 2014, בגינה ריצה עונש מאסר בפועל למשך שנה. בית משפט השלום גזר את

דינו למאסר בפועל למשך 11 ימים. במהלך הדיון בערעור קיבלו הצדדים את המלצת בית המשפט, והעונש הוחמר למאסר בפועל למשך חודש ויום.

ב. עפ"ג 68458-01-18 מדינת ישראל נ' רזקאללה (11.2.18, טרם פורסם): דובר במשיב שלחובתו עבר פלילי מכביד, לרבות בעבירה בטחונות חמורה, אשר ריצה מספר עונשי מאסר והיה תלוי כנגדו מאסר מותנה בן חודשיים. בית משפט השלום דן אותו למאסר בפועל למשך 50 ימים, והפעיל את המאסר המותנה בחופף. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, העמיד את עונש המאסר בפועל על 3 חודשים, והפעיל את המאסר המותנה במצטבר.

ג. עפ"ג 43841-05-18 מדינת ישראל נ' בדראן (22.5.18, טרם פורסם): משיב שלחובתו 2 הרשעות קודמות בעבירות בטחונות, מהאחרונה השתחרר לפני כשנתיים (אז נדון למאסר בפועל למשך 28 חודשים). בית משפט השלום גזר את עונשו למאסר בפועל למשך חודש ויום. בית המשפט המחוזי העמיד את המאסר בפועל על 60 ימים.

ד. עפ"ג 67263-06-18 מדינת ישראל נ' מנצור ואח' (1.7.18, טרם פורסם): דובר בשני משיבים שנדונו בבית משפט השלום למאסר בפועל למשך חודש ויום. לחובת המשיב 1 הרשעה בעבירה בטחונות משנת 2014 בגינה נדון למאסר בפועל למשך 18 חודשים, ואילו לחובת המשיב 2 הרשעה בעבירה בטחונות משנת 2012 בגינה נדון למאסר בפועל למשך 12 חודשים. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, העמיד את עונשו של המשיב 1 על 3 חודשי מאסר בפועל, ואילו המשיב 2 נדון לחודשיים מאסר בפועל.

ה. עניין נגאר (אליו הפנתה המאשימה, כאמור, מיום 10.7.18): דובר במשיב שלחובתו הרשעה בעבירה בטחונות בגינה נדון בשנת 2012 למאסר בפועל למשך 22 חודשים. בית משפט השלום גזר את עונשו למאסר בפועל למשך חודש ויום. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והעמיד את עונש המאסר בפועל על 3 חודשים ויום.

5. בחינת פסקי הדין המנחים העלתה מספר תובנות: ראשית, לא היתה התערבות במתחמי הענישה, אשר התבססו כולם על הלכת אלהרוש; שנית, הובהר כי ערכאת הערעור, כדרכה, איננה ממצה את העונש עם המשיבים; שלישית, חובה ליתן משקל להרשעה בעבירה בטחונות, גם אם מדובר בנאשם שאין לחובתו הרשעות בעבירות נוספות של כניסה לישראל שלא כחוק או עבירות דומות (מבית משפט צבאי); רביעית, משקלה של הרשעה בעבירה בטחונות נגזר בעיקר משני נתונים: חומרת העבירה (נלמדת לרוב מהעונש שנגזר בגינה), ומשך הזמן שחלף מאז ההרשעה; חמישית, במקרים המועטים בהם היתה התערבות ברכיב המאסר המותנה, הוגדלה התקופה לשנתיים (כשברוב המקרים מדובר על מאסר מותנה בן חודש אחד); שישית (נכון תמיד), אין "נוסחה קבועה". עניינו של כל נאשם צריך להיבחן בפני עצמו, נוכח נסיבותיו האישיות.

6. בהינתן התובנות אותן רכשנו, נפנה לבחון את עניינו של הנאשם, כדלקמן:

א. הוא הורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, ללא עבירות נלוות.

ב. הכניסה לישראל נעשתה למטרות עבודה (נתפס באתר בנייה).

ג. לחובתו הרשעה קודמת יחידה, בעבירה בטחונית, בגינה נדון למאסר בפועל ממושך למשך 18 חודשים.

ד. מדובר בהרשעה משנת 2007.

ה. הנאשם הודה והורשע בהזדמנות הראשונה, ביום הגשת כתב האישום.

כאמור, לא ניתן להתעלם מהרשעתו של הנאשם בעבירה בטחונית, בגינה ריצה עונש מאסר לתקופה בלתי מבוטלת. מאידך, בניגוד לכל פסקי הדין שהובאו לעיל, הרשעתו הקודמת (והיחידה) של הנאשם הינה משנת 2007, עת היה הנאשם בן 26. מאז חלפו 11 שנים, הנאשם בן 37, ולא הורשע מעולם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק (או עבירה דומה). מצאתי כי יש ליתן משקל משמעותי לחלוף הזמן. לטענת הנאשם, הוא נישא מאז והקים משפחה, אשר פרנסתה עליו. אין מחלוקת על כך שמטרת כניסתו לישראל היתה לכאורה לצרכי עבודה (כאמור, נתפס באתר בנייה). כן לקחתי בחשבון את הודאתו של הנאשם, המצביעה על נטילת אחריות בהזדמנות הראשונה. מצאתי כי עתירת המאשימה לעונש מאסר בפועל מוחשי הינה מוצדקת, ומנגד ראיתי לקבוע כי העונש לו עתרה איננו מידתי בנסיבותיו של הנאשם, בעיקר על רקע חלוף הזמן והיעדר עבירות דומות לחובתו. אוסיף, כי באשר לרכיב הקנס נתתי דעתי הן להלכת אלהרוש והן לעפ"ג (מחוזי מרכז-לוד) 9910-10-16 נחלה ואח' נ' מדינת ישראל (25.12.16).

7. לאור האמור לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודש ויום מאסר בפועל, החל מיום מעצרו 12.7.18.

ב. 30 ימי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 25.7.18.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך ₪ 1,000 להימנע בתוך שלוש שנים מביצוע עבירה בה הורשע. ההתחייבות תחתם עוד היום, שאם לא כן, ירצה מאסר למשך 3 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

באחריות יחידת הליווי של שב"ס למסור עוד היום לידי הנאשם את שוברי הקנס וההתחייבות.

ניתן היום, ד' אב תשע"ח, 16 יולי 2018, במעמד הצדדים.